

Lectura:

I-Intre legenda si adevar

II-Singurul secret al marilor maestri este ca stiu

III-Kime sau decizia finala

IV- Filosofie

V.- F.A.Q.

I-Intre legenda si adevar

Definirea personalitatii celebrului samurai, scriitor, pictor si caligraf Miyamoto Musashi, împreuna cu legenda care-l însoteste, este dificil de realizat dincolo de o însiruire de ani, fapte de arme si evenimente deosebite care i-au jalonat viata.

Musashi este cunoscut de majoritatea practicantilor de arte martiale si este considerat Kensei, un sfînt al sabiei, în Japonia.

Autorul renumitelor tratate de strategie "Gohn-no-Sho" si "Treizeci si cinci de lectii de tactica" este o prezenta vie, atît în Japonia cît si în întreaga lume. Lucrarile sale sînt recomandate practicantilor de arte martiale, dar si manager-ilor, (în Japonia acestia le au efectiv pe biroul lor, studiindu-le cu asiduitate).

Miyamoto Musashi a exprimat în aceste lucrari sentimentele sale în credinta de lupta pentru viata de fiecare zi.

înainte de a începe prezentarea efectiva a operei sale de baza în domeniul strategiei, "Gorin no sho", am considerat interesant sa urmarim viata legendarului samurai, care își sintetizează astfel existenta :

"Numele meu este Miyamoto Musashi. Am dorit sa exprim într-o carte, pentru prima data, Calea tacticii mele, denumita "scoala Niten", pe care am elaborat-o timp de mai multi ani.

Am ucis mai mult de saizeci de oameni în duet. în momentul cînd am împlinit treizeci de ani si am reflectat asupra vietii mele, mi-am dat seama ca toate victoriile mele s-au bazat pe un noroc deosebit, pe o abilitate înnascuta sau poate pe faptul ca metodele altor scoli erau inadecvate.

Astfel, am decis sa aprofundez Calea si sa continui sâ ma perfectionez de dimineata pîna seara, iar cînd am ajuns la cincizeci de ani, unificarea cu Calea tacticii s-a facut de la sine, în persoana mea."

Shimmen Musashi no Kami, Fujiwara no Genshin -cunoscut sub numele de Miyamoto Musashi, s-a nascut în satul denumit Miyamoto-mura, în provincia Harima (din actuala prefectura Hyogo), în anul 1584. "Musashi" este numele unui teren de la sud-vest de Tokyo, iar "No Kami" înseamna persoana nobila din zona respectiva, în timp ce "Fujiwara" este numele unei familii vestite în Japonia, de peste zece secole.

Stramosii sai faceau parte din puternicul clan Harima din Kyushu, cea mai sudica insula din arhipelagul japonez. Hirada Shokan, bunicul sau, era un stralucit maestru de sabie, iar seniorul sau, Shimmen Iganokami, l-a recompensat permitîndu-i sâ-i poarte numele. Din acest motiv, Musashi a semnat cartea

"Gorin no sho" cu numele de Shimmen Musashi. Când Musashi a împlinit șapte ani, tatăl său, Munisai, a murit. Deoarece la scurt timp după acest eveniment a murit și mama sa, cel care s-a ocupat de educația sa a fost un unchi din partea mamei, care era preot. Musashi rămâne orfan în perioada când Toyotomi Hideyoshi lupta pentru unificarea Japoniei. Pentru fiul unui samurai, într-o țară devastată de războaie, cariera armelor era dificil de urmat. La vârsta de treisprezece ani, Miyamoto Musashi susține prima luptă împotriva lui Arima Kihei. În acel an (1596), șogunul Toyotomi Hideyoshi trimite pentru a doua oară o armată în Coreea. Japonia era în stare de război, iar lupta cu sabia era deosebit de apreciată în această situație. Arima Kihei era un samurai ce aparținea școlii Shinto Ryu de arte militare și era expert în folosirea sabiei și a lăncii. Din primul moment, lupta lor a fost corp la corp. Deși avea doar treisprezece ani, Miyamoto era foarte bine dezvoltat pentru vârsta sa, ceea ce i-a permis să trimită adversarul la sol. În momentul când Kihei a încercat să se ridice, tânărul! Musashi l-a lovit în cap cu un baston. În urma loviturii primite, Kihei a decedat.

Atunci când Musashi avea cincisprezece ani, șogunul Toyotomi Hideyoshi a murit. În loc să susțină legitimitatea fiului acestuia la putere, Tokugawa Iyasu începe lupta pentru obținerea titlului de șogun. În batalia care a urmat, la Sekigahara, în 1600, când Japonia era practic divizată în două tabere, Miyamoto Musashi a luptat de partea clanului Ashikaga împotriva lui Iyasu. Musashi a supraviețuit celor trei zile de lupte crâncene, când au murit șaptezeci de mii de oameni și de asemenea a reușit să scape cu viața după masacrarea armatei învinse. Miyamoto nu avea decât șaptesprezece ani, iar faptele sale de arme sînt comentate astfel în cronică Niten-ki; "Acțiunile lui Musashi erau deosebit de însufletite. Toți militarii îl cunosteau." În urma victoriei obținute, clanul Tokugawa preia puterea în anul 1603, iar șogunul își va stabili reședința la Edo (actualul Tokyo). Musashi avea atunci douăzeci de ani.

La douăzeci și unu de ani, el pleacă la Kyoto, unde va lupta cu cei trei membri ai familiei Yoshioka. Membrii familiei Yoshioka erau în mod tradițional maeștrii de arme ai familiei șogunului Ashikaga, care a deținut puterea în Japonia de la 1338 pînă la 1573. Prima luptă pe care Miyamoto a susținut-o a fost cu Yoshioka Seijuro, conducătorul familiei. Seijiro era înarmat cu o sabie adevărată, iar Musashi avea doar un boken (sabie de lemn). Dintr-o singură lovitură, Miyamoto Musashi și-a scos adversarul din luptă. Seijiro, după ce și-a revenit, a abandonat complet meseria armelor.

Al doilea frate din familia Yoshioka, Denshichiro, l-a provocat pe Musashi la duel, pentru a răzbuna umilinta fratelui său. În mod intenționat, Miyamoto a ajuns tîrziu în ziua când trebuia să se desfășoare duelul. Deși Denshichiro avea o ținută impunătoare și lupta cu o sabie lungă, nu a avut nici o șansă împotriva lui Musashi, care i-a dat o lovitură mortală cu sabia sa de lemn.

În final, familia Yoshioka lansează a treia provocare prin fiul lui Seijiro, Matashichiro. Yoshioka Matashichiro nu împlinise zece ani, dar era ferm convins că trebuie să răzbune onoarea familiei sale. Confruntarea a avut loc într-o liziera de pini, lângă marginea unui câmp de orez. De această dată, Musashi a așteptat disimulat în umbra pinilor, înainte ca adversarii săi să apară la locul luptei. Matashichiro a venit echipat în ținuta de război, fiind însoțit de mulți oameni înarmați. Miyamoto a apărut prin surprindere, a ucis copilul și a luptat folosindu-se de orice particularitate a terenului, pentru a face fața numărului mare de adversari și a-și salva viața.

Cînd și-a reamintit această luptă, Miyamoto Musashi a spus: „Venerați-I pe Budha și divinitățile, dar nu va lasați numai în seama lor”, referindu-se la faptul că el și-a întrerupt rugăciunea pe care o făcea într-un templu din apropiere, pentru a ajunge la locul luptei, înaintea adversarilor săi.

După acest episod terifiant, în anul 1605, Miyamoto Musashi a început musha-shugyo (pelerinajul războinicului), faptele sale de arme fiind cunoscute în întreaga Japonie, devenind astfel o legendă a timpului său. Numele său, însoțit de abilitatea deosebită în mînuirea sabiei, este înțilnit în povestiri, scris în registre sau pe monumente, de la Tokyo la Kyushu. La vârsta de douăzeci și nouă de ani, a avut peste șaiszeci de dueli, carora l-a supraviețuit. La un secol după moartea sa, apare lucrarea biografică "Niten-ki" (Biografia celor două ceruri), care este prima marturie scrisă despre luptele și viața lui Miyamoto Musashi.

În același an după confruntarea cu familia Yoshioka, Musashi vizitează templul Hozoin situat la sud de Edo (Tokyo), la invitația trimisă de călugărul Oku Hozoin, adept al budismului Zen, în varianta Nichiren. Acest călugăr era expert în lupta cu lancea, dar în întâlnirea de arme care a urmat, nu l-a putut învinge pe Musashi, care era înarmat doar cu o sabie de lemn. Tactica folosită de Miyamoto Musashi a fost deosebit de apreciată, acesta fiind invitat să rămână un timp la templu. Miyamoto a acceptat să se folosească de această ocazie pentru a studia strategia folosirii lăncilor în luptă și a discutat mult cu preoții Zen.

În provincia Iga, renumită în Japonia pentru școala sa tradițională de spionaj, Musashi l-a întâlnit pe Shishido Baikin, expert în Kusari Kama (arma formată dintr-o greutate și o seceră, legate cu un lant). Greutatea era lansată spre arma și brațul adversarului, care erau ulterior trase cu lantul și adversarul omorât cu seceră.

Lupta a avut loc pe un câmp și în momentul când Shishido a început să desfășoare lantul, Musashi scos sabia mică și a strapuns pieptul atacantului. Elevii lui Shishido au degajat sabia și l-au atacat pe Musashi, dar nu au avut nici o șansă. Atunci când Musashi se afla la Edo, a fost vizitat de un luptător numit Muso Gonnosuke, care l-a provocat la duel.

Gonnosuke avea o sabie de lemn, iar Miyamoto Musashi, care în acel moment tăia un lemn pentru a-și face un arc, s-a pus imediat în gardă. Gonnosuke a fost învins categoric și după această luptă s-a retras pe muntele Honman, în insula Kyushu, unde a perfecționat o tehnică de luptă cu bastonul, numită ulterior "Jodo". Se spune că, după câțiva ani, Gonnosuke i-a solicitat din nou o luptă, dar atunci când s-au pus în gardă, Miyamoto Musashi i-a spus: "ai învins". Musashi a confirmat faptul că bastonul mediu (Jo), mînuit corespunzător, poate să reziste atacului cu sabie, iar Gonnosuke a rămas conștient în istoria artelor marțiale ca "singurul om care l-a învins pe Miyamoto Musashi". Muso Gonnosuke a fost convins că zeii (Kami) l-au condus și inspirat în meditația și cercetarea sa. De aceea el a numit școala sa de baston Jo Shindo Muso (Shin înseamnă inspirație divină).

Trecînd prin provincia Izumo, Musashi l-a vizitat pe seniorul Matsudaira și a cerut permisiunea să lupte cu cel mai puternic expert de Kendo din Izumo. Această provincie era renumită pentru expertii în luptă cu diverse arme. Matsudaira a acceptat cererea lui Miyamoto Musashi. Provocarea a fost susținută de un samurai înarmat cu un baston lung, cu secțiunea hexagonală. Miyamoto a ales două sabii de lemn. Lupta s-a dat în grădina bibliotecii seniorului Matsudaira. Musashi l-a împins pe samurai spre cele două trepte ale verandei bibliotecii, a lansat un atac spre fața acestuia, atunci când samuraiul era pe cea de-a doua treaptă, și i-a lovit bratele când acesta s-a retras.

Matsudaira l-a felicitat pe Miyamoto Musashi și spre surprinderea tuturor celor prezenți, i-a cerut lui Musashi să lupte cu el. Musashi a aplicat aceeași tactică, împingîndu-și adversarul spre treptele verandei, iar atunci când Matsudaira a încercat să adopte o poziție de luptă decisivă, i-a rupt sabia cu tehnica denumită "lovitura focului și pietrelor". Matsudaira l-a salutat pe Miyamoto Musashi, acceptînd înfrîngerea, și l-a rugat să mai rămână câteva zile în Izumo, în calitate de invitat și profesor. Aceste fapte de arme de arme sînt foarte cunoscute, dar cea mai celebră dintre ele a fost considerată lupta cu samuraiul Sasaki Ganryu Kojiro.

Kojiro, un samurai tînar, de asemenea neînvins în luptele pe care le susținuse în întreaga Japonie, era maestrul de arme al seniorului Hosokawa Tadaoki din Kokura, provincia Buzen, la nord de insula Kyushu.

Sasaki Kojiro era renumit pentru abilitatea și viteza sa de reacție. El putea să taie cu sabia o rîndunică în zbor, iar tehnica de atac inspirată de schimbarea direcției de zbor datorită mișcării cozii rîndunicii a denumit-o tsubame-gaeshi (lovitura rîndunicii). Lovitura rîndunicii constă dintr-un atac executat spre capul adversarului, pentru a-i duce sabia spre sol. Astfel, garda era distrusă, iar când acesta încerca să schimbe garda, Kojiro îl taia de jos în sus, înainte ca adversarul său să realizeze ce s-a întîmplat.

Miyamoto Musashi, care exersase aceasta tehnica si-a dat seama ca ea era consecinta abilitatii si nu a a strategiei de lupta.

Musashi a cerut seniorului Tadaoki permisiunea sa lupte cu Kojiro, prin intermediul samuraiului Nagaoka Sato, un fost elev al tatalui sau.

Seniorul Hosokawa Tadaoki si-a dat acordul ca lupta sa se desfasoare pe insula Funa-jima, a doua zi dimineata, la ora opt. Funa-jima este o insula nelocuita, situata Intre Kyushu si Hondo, la o distanta egala de Kokura (insula Kyushu) si Shimonoseki (extremitatea insulei Hondo). Datorita acestei lupte, insula a devenit celebra, fiind ulterior denumita Ganryu-jima, dupa numele familiei din care facea parte Kojiro.

În noaptea care a precedat duelul, Musashi s-a mutat de la Nagaoka Sato, la comerciantul Kobayashi Tarozaemon din Shimonoseki. Deoarece Sato îi oferise barca sa pentru a ajunge la insula, gestul lui Musashi a fost interpretat ca o retragere din fata renumitului samurai Kojiro. În realitate însă, Miyamoto Musashi motiveaza astfel plecarea sa, in scrisoarea adresata samuraiului Nagaoka Sato: "Sînt foarte emotionat de faptul ca mi-ati oferit ambarcatia dumneavoastra pentru duelul de mîine. Va multumesc foarte mult pentru atentia dumneavoastra, dar în aceste circumstante, Kojiro si cu mine sintem dusmani. El va veni pe insula cu ambarcatia seniorului Tadaoki, iar atit timp cit si dumneavoastra apartineti de acelasi senior, situatia de fata v-ar pune într-o lumina defavorabila. Pe de alta parte, nu este nici o problema sa ajung pe insula, deoarece gazda la care stau acum s-a oferit sa ma duca la Funa-jima cu barca sa. Sper sa ma înțelegeti. Miyamoto Musashi, 12 aprilie 1612"

A doua zi dimineata la ora opt, mult timp dupa ce soarele rasarise, Musashi încă nu se trezise din somn. Comerciantul Tarozaemon i-a spus ca a venit un mesager din partea oficialitatilor, care deja asteptau pe insula.

Miyamoto Musashi a luat micul dejun si a cerut gazdei sale să-i dea o vlslă. Între timp, un alt mesager a venit, cerîndu-i sa se grabeasca, deoarece era asteptat.

Musashi a cerut gazdei un prosop pe care l-a înfasurat în jurul taliei, a îmbracat o vesta peste kimono si s-a suit în barca. În timp ce se îndrepta spre insula, si-a legat mînele kimono-ului cu o sfoara, pentru a avea mîinile libere si a început sa lucreze o sabia de lemn din vîsla pe care o ceruse. Deoarece lemnul era de esenta tare, din stejar rosu, prelucrarea sa a fost foarte dificila. Dupa ce Musashi a terminat sabia, s-a întins în barca sa se odihneasca.

Trecuse mult de ora zece cînd au ajuns pe insula. El a cerut celui care conducea barca sa opreasca înainte de a ajunge pe plaja, a lasat în barca vesta si sabia lunga si a sarit în apa. Armele sale erau sabia scurta si sabia de lemn pe care tocmai o terminase.

În timp ce mergea spre plaja, prin apa putin adîncă, Musashi si-a legat pârul cu prosopul, si a continuat să înainteze spre plaja, tinînd sabia de lemn în apa.

Sasaki Kojiro îl astepta pe plaja, ascunzîndu-si cu greu nerabdarea si furia din cauza ca Musashi venise atît de tîrziu. Kojiro era înarmat cu a sabia de otel, de aproape un metru lungime, forjata de armurierul Nagamitsu din Bizen, si era îmbracat cu pantaloni de piele si vesta rosie.

Cînd Musashi se apropia de plaja, Kojiro a înaintat spre mare, strigîndu-i: Am ajuns aici înainte de ora prevazuta. De ce ai întîrziat? İti este frica?"

Musashi își continua înaintarea spre plaja, linistit, ca si cum nu ar fi auzit nimic. Enervat, Kojiro a degajat sabia si a aruncat teaca în valuri, asteptînd ca Musashi sa iasa din mare.

Musashi s-a oprit si a replicat rîzînd: "Kojiro ai pierdut! Cum poate un învingator sa-si arunce teaca? Teaca acestei sabii a însemnat viata ta!"

Din ce în ce mai furios, Kojiro a lansat sabia spre fruntea lui Musashi, în timp ce acesta se apropia de el. În acelasi moment, Musashi a ridicat sabia sa de lemn si a atacat capul lui Kojiro.

Sabia lui Kojiro a taiat în doua prosopul pe care Musashi îl legase acum în jurul fruntii, separîndu-l în doua bucati, care au cazut pe nisip. Musashi nu era atins si a armat din nou sabia, pentru lovitura decisiva.

Kojiro însă, se clatina sub efectul loviturii si, în cadere, cu a doua lovitura a taiat kimono-ul lui Musashi la nivelul genunchilor. Dar, lovitura data de Musashi a atins adversarul la nivelul pieptului.

Kojiro si-a pierdut respiratia, iar sîngele a început sâ-i curga din nas si din gura. Myamoto Musashi a lasat sabia de lemn lînga Kojiro, a îngenunchi-at si a pus mina in fata gurii si nasului lui Kojiro. Constatînd moartea adversarului sau, Musashi s-a ridicat, a salutat de departe oficialitatile prezente la duel, a luat sabia de lemn si a plecat spre barca. Cînd a ajuns la Shimonoseki, Musashi a trimis o scrisoare de multumire seniorului Hosokawa Tadaoki. Sasaki Ganryu Kojiro avea doar optsprezece ani. El a fost un samurai de înalta tinuta, deosebit de apreciat si însusi Musashi i-a regretat moartea. Dupa aceasta lupta, Myamoto Musashi nu a mai folosit sabii reale în dueluri; el nu mai putea fi învins. Din acest moment, Musashi își va dedica viata înțelegerii si perfectionarii luptei cu sabia.

materialul a fost preluat din "Cartea celor cinci cercuri - Gorin no Sho", de Miyamoto Musashi, Editura Polirom 2000, traducere, ilustratii si comentarii de Neculai Amalinei, cu permisiunea traducatorului, dl. Neculai Amalinei;
URL: <http://www.polirom.ro/titluri.cgi?action=titluri&class=details&id=570&colectia>
http://www.shogun.ro/index.php?p=gorin_no_sho

II-Singurul secret al marilor maestri este ca stiu

Fascinanta si plina de mister, lumea artelor martiale se întinde de-a lungul a secole de istorie. Lupta pentru supravietuire sau cucerire exista din preistorie, însa artele martiale orientale au fascinat întreaga lume. Marii maestri, cum sînt numiti cei care au reusit sa pastreze si sa ridice lupta la rang de arta, sînt si astazi venerati de generatii de tineri si vîrstnici.

Secretele unei artei martiale, indiferent de stilul de lupta, sînt cautate sau asteptate de orice practicant. Ascunderea anumitor elemente tehnice ca "secret" este înca practicata de foarte multi "maestri". Acestia, însa, chiar daca au atestate, diplome si alte înscrieri, nu sînt decît niste bieti novici inconstienti, care nu numai ca nu stiu arte martiale, dar fac din stilul practicat, indiferent care este acesta, un stil fara înteles. Gînditi-va ce s-ar fi întîmplat daca fiecare maestru, de-a lungul timpului, ar fi pastrat o tehnica pentru sine. Astazi nu ar mai fi existat arta martiala. Ce s-ar întîmpla daca un profesor ar preda elevilor alfabetul fara litera "e", iar un altul fara litera "c". Astazi nu am putea sa ne mai înțelegem. Aceste lucruri sînt valabile nu doar pentru practicantii care, înainte de a alege o anumita scoala de arte martiale, trebuie sa stie daca în aceasta scoala poate învăta arta "adevarata", dar si penru acei "maestri" care intra în sala fara a sti de unde sa înceapa si unde sa termine. Secretul adevaratilor maestri pentru a putea supravietui nu a fost acela de a pastra anumite tehnici pentru ei, din contra, fiecare maestru a aratat discipolului toata arta sa, altfel acesta ar fi murit în prima lupta si s-ar fi pierdut odata cu el si arta sa. Selectarea însa cu atentie a discipolilor a fost într-adevar primul secret. Pentru a supravietui împreuna cu familia sa, maestrul a predat acestora toate tehnicile pe care le-a stiut si, mai mult, fiecare dintre discipolii care au adus îmbunatatiri tehnicilor, nu le-au ascuns fata de membrii familiei, altfel urma moartea.

Si totusi, daca si maestrul si discipolul cunosc toata tehnica la fel de bine, fara secrete, care este diferenta dintre maestru si discipol? Diferenta este imensa. Este ca diferenta dintre un scolar care stie alfabetul si un profesor universitar sau un filozof. Ambii cunosc acelasi alfabet, dar unul nici nu stie sa citeasca bine, iar celalalt jongleaza cu cele mai rafinate expresii. Secretul maestrului este ca stie. Da, el stie sa modeleze, sa faureasca un discipol si stie sa foloseasca "alfabetul" în orice situatie în favoarea sa. Maestrul este acel om care poate sa scoata elevul dintr-o anumita situatie cu un singur cuvînt "secret" pentru acel discipol atunci, în acea situatie. Voi folosi ca exemplu un maestru de dans, care, aflat împreuna cu o pereche de dansatori la un campionat mondial, priveste competitia, iar în urmatoarea pauza dintre doua dansuri își cheama elevii, le sopteste un cuvînt, iar acestia se întorc pe ringul de dans si cîstiga campionatul. Acel cuvînt a fost un secret, nu poate fi vorba de tehnica, deoarece la acest campionat se aflau cei mai buni dansatori din lume, toti cunosteau toate tehnicile si putea sa faca combinatii spectaculoase, însa maestrul i-a privit o clipa si a stiut ce le lipseste. Chemîndu-si elevii, el le-a spus "zîmbiti", pentru ca pentru a zîmbi trebuie sa adopti o anumita atitudine, care lipsea în acel moment.

Discipolii adevarati își stimeaza deci maestrul nu pentru ceea ce poate sa faca fizic, deoarece el poate fi batrîn, iar conditia lui fizica nu poate fi aceeași la nesfîrsit sau poate ca anumite calitati (mobilitate, viteza etc.) au scazut, dar el poate oricînd sa cîstige o lupta, sau poate sî-si transforme studentii din novici în adevarati luptatori în anumite situatii, cu un singur cuvînt. Maestrul adevarat își poate "spulbera" orice discipol într-o secunda nu prin forta fizica ci cu un singur cuvînt sau atitudine. Oricît de bine pregatit fizic este un discipol adevarat, chiar daca cunoaste aceeasi tehnica cu a maestrului si chiar daca o poate executa mai bine decît acesta, el va ramîne discipolul aceluia maestru toata viata. În momentul în care discipolul începe sa desluseasca secretele, el își paraseste maestrul pentru a-si dezvolta propria scoala, dar tot timpul se va reîntoarce pentru a mai "fura" din învatamintele maestrului. Asa trebuie sa se întîmple într-o scoala adevarata de arte martiale, unde maestrul doreste într-adevar ca arta sa sa fie cultivata si pastrata mai departe. Deci secretul maestrilor este ca au o "scoala". Ei stiu de unde începe si unde se termina arta lor martiala, stiu sa pregateasca un student de la început si pîna la sfîrsit, iar cînd este depasit de studentul sau, împreuna vor cauta sa multiplie ceea ce stiu pentru urmatoarele generatii.

textele au fost preluate din revista de arte martiale "Samurai Magazine" nr. 22, Editura A 92, Iasi, cu permisiunea editorului, dl. Neculai Amalinei;
URL: http://www.shogun.ro/index.php?p=samurai_magazine

III-Kime sau decizia finala

"Un artist martial de înalta tinuta nu este interesat de trecut sau viitor, el se concentreaza numai asupra a ceea ce face în prezent. Deoarece spiritul sau este focalizat, el este calm si capabil sa-si mentina forta în rezerva. În acel moment nu este loc decît pentru un singur gînd, care va umple întreaga sa fiinta, asa cum apa umple un rezervor."

Bruce Lee

în lucrarea sa "La Voie du Karate", Kenji Tokitsu apreciaza ca eficacitatea maxima a tehnicilor corporale exprimata prin kime, ceea ce s-ar putea traduce prin "decizie finala".

Kime presupune existenta a doua notiuni: perfectionarea formei unei tehnici si forta maxima necesara pentru executarea ei.

Perfectiunea formei unei tehnici sau a unui gest este importanta nu numai în Artele Martiale, dar si în diverse practici culturale japoneze care implica o gama larga de gesturi: dansul si teatrul clasic japonez, caligrafia, aranjamentele florale, etc.

în timpul desfasurarii acestor practici intervin mai multe momente în care perfectiunea tehnica a unei miscari este decisiva: aceasta se manifesta printr-un "stop-cadru" într-o miscare armonioasa.

Acest "stop-cadru" corespunde unei condensari a timpului în jurul celui care face gestul, sau, daca este cazul, în jurul participantilor, fie în raport cu spatiul care înconjoara subiectul {scena pentru dans si teatru), fie în raport cu obiectele pro-duse(ceaiul, forma aranjamentului floral, caligrafia).

în astfel de momente decisive, cel care actioneaza este o expresie a gesturilor pe care le executa si se identifica cu ele. Atunci, nu exista nici gînd. nici design-ul gestului, nici senzatia de sine în spiritul subiectului care actioneaza: gestul, spatiul, ambianta, obiectul si subiectul trebuie sa formeze un tot.

Scurta oprire a miscarii în desfasurarea ei marcheaza un moment extrem de dens, care concentreaza procesul expresiei artistice ce trebuie realizata.

Rezultatul ceremoniei ceaiului, de exemplu, nu înseamna numai actul de a bea ceaiul, dar si parcurgerea întregului ceremonial în timp si în spatiu.

A doua caracteristica a kime-ului, forta, este specifica pentru budo, deoarece ea da eficacitate fiecărei tehnici de lupta.

Kime este maxim atunci cînd o miscare se executa perfect din punct de vedere tehnic si cu forta maxima. în karate goshin-do, kime-ul corespunzator tehnicilor de pumn si de picior poate fi realizat plecînd de la un anumit nivel de progres tehnic, dar calitatea acestuia este variabila în functie de nivelul real al unui karateka. Se poate vedea astfel un kime de slaba factura sau un kime de înalta calitate. Ca o concluzie la

realizarea primei dimensiuni a budo-ului (dimensiunea tehnica), dupa ce s-au realizat tehnicile de lupta cu kime, (în Kendo, echivalentul este de a avea o sabie), eforturile practicantului trebuie focalizate pentru executarea tehnicilor la un nivel superior, atît din punct de vedere al formei cît si al fortei (pastrînd comparatia cu Kendo, aceasta înseamna preocuparea de a avea cea mai buna si cea mai ascutita sabie. Prin urmare, trebuie sa consideram sub doua aspecte antrenamentul atunci cînd repetam tehnicile simple, de exemplu o lovitura de pumn:

i) automatizarea executiei corecte a gestului, atît din punct de vedere al formei cît si al fortei;

ii) canalizarea miscarii corpului pentru a depasi limita fizica, formînd astfel noi legaturi nervoase între psihicul si corpul nostru, legaturi care nu se formeaza altfel în timpul antrenamentului obisnuit.

Coordonarea respiratiei si miscarii are un rol foarte important în budo. Se stie despre kiai ca este o respiratie controlata pentru a creste forta unei anumite miscari.

Kiai-ul, eliberat de cel care executa miscarea functioneaza ca un stimul sonor pentru depasirea acestei limite fizice. In acelasi timp, expiratia cauzata de contractia abdominala care se produce în momentul eliberarii kiai-ului, actioneaza ca un stimul psihic intern pentru concentrarea fortei.

Deci, antrenamentul pentru dezvoltarea fortei în karate-goshin-do trebuie sa fie orientat catre aceasta coordonare a respiratiei si a miscarii corpului, în încercarea oricarui kara-teka de a-si depasi limitele fizice si psihice.

textele au fost preluate din revista de arte martiale "Samurai Magazine" nr. 9, Editura A 92, Iasi, cu permisiunea editorului, dl. Neculai Amalinei;

URL: http://www.shogun.ro/index.php?p=samurai_magazine

IV- Filosofie

1. [Dojo](#)
2. [Exemplu de practica](#)
3. [Regulile lui Confucius](#)
4. [Cele douazeci de Principii ale artei Karate Do](#)
5. [Eseu despre BUSHIDO](#)
6. [Hitotsu, reigi o omonzuru koto - Dojo Kun.](#)
7. [Poarta Artelor Martiale](#)
8. [Loialitatea, codul etic al Artelor Martiale](#)
9. [OSSS!](#)

editorial preluat din revista de arte martiale "Samurai Magazine" nr. 23, Editura A 92, Iasi, cu permisiunea editorului, dl. Neculai Amalinei;

URL: http://www.shogun.ro/index.php?p=samurai_magazine

DOJO

DOJO, sala de antrenament, este un cosmos în miniatura unde ne întiinim cu noi însine - cu frica si nelinistea, cu obiceiurile si reactiile diferite pe care le avem. Aceasta este arena conflictuala restrînsa unde ne confruntam cu un adversar care nu este de fapt adversarul adevarat. El este partenerul de antrenament, care ne ajuta sa ne cunoastem mai bine si sa descoperim adversarul: propriul nostru ego. în sala de antrenament se învata foarte multe lucruri într-un timp foarte scurt, si mai ales învatom ceea ce

sîntem de fapt în realitate si cum reactionam în fata situatiilor de viata. Conflictete care au loc în sala de antrenament ne ajuta sa facem fata conflictelor din afara salii de antrenament. Disciplina si concentrarea necesara în sala de antrenament le folosim si în afara salii de antrenament, în viata obisnuita. Activitatea din Dojo este plina de surprize, orice moment este inedit, în orice moment învatam ceva nou, sau folosind terminologia Zen, Dojo este un loc de auto-iluminare.

Primul lucru pe care elevul îl învata în sala de antrenament este sa o pastreze curata. Elevii spala sala la începutul si sfîrsitul antrenamentului, nu ca o dovada de disciplina oarba, nici pentru a fi înjositi, ci pentru a învata sa fie curati si sa respecte munca. Un echipament curat si un corp curat, respectul fata, de tine însuti, fata de cei din jur si fata de Artele Martiale vor conduce inevitabil catre un spirit curat.

Intr-o sala de antrenament curata, unde se antreneaza artisti martiali cu un spirit curat, reflexele luminii se întîlnesc cu cele ale spiritului.

In primul numar din acest an, revista SAMURAI va aduce cîteva... reflexe din Dojo, însoțite de cele mai bune gînduri si urari.

1. Cea mai mare forta care exista se gaseste în inima omului.
2. Fii sincer si de buna credinta! Poti minti pe altii, dar nu te poti minti pe tine.
3. Fii modest. Modestia te plaseaza exact pe locul care îl meriti în scara valorilor vietii. Fara modestie nu poti învata artele martiale.
4. Finalizeaza ceea ce ai început. Artele Martiale necesita o practica constanta, deci nu exista scuze pentru parasirea lor. In orice moment esti împreuna cu mintea si corpul tau. Nu renunta niciodata sa te antrenezi.
5. Invinge greutatile si depaseste obstacolele. Daca esti aruncat de opt ori si a noua oara te-ai ridicat, ai cîstigat.
6. Invata sa-ti cunosti limitele pentru a le putea depasi.
7. Cele spuse de instructor reprezinta doar o parte din ceea ce ai de învatat. Studiaza singur, intens si sincer.
8. Nu te lasa învins de greutatii Nu-ti alege prieteni printre cei care te sfatuiesc sa renunti la perfectionarea ta.
9. O înfrîngere în sala te va ajuta sa te cunosti, sa rezisti si sa previi adevaratele lovituri pe care le poti primi în timpul vietii tale.
10. Nu te grabi sa imiti. Exemplele proaste sînt mult mai numeroase decît cele bune. Verifica si gîndeste singuri
11. Prin practicarea Artelor Martiale nu îti dovedesti superioritatea fata de cei din jurul tau. Nu uita, cu TINE te întrecil
12. A sta în doua picioare este greu si obositor, dar numai în acest mod te poti ridica catre Soare.
13. Se spune ca oamenii sînt facuti din pulberi de steele. Daca acest lucru este adevarat, atunci faceti astfel ca ele sa straluceasca din nou în voi.

Exemplu de practica

Un tînar a traversat Japonia în cautarea unei scoli de Arte Martiale conduse de un maestru renumit.

Cînd a ajuns la dojo, a solicitat ca Maestrul sa-i acorde o audienta.

- Ce doresti de la mine?, a întreat Maestrul.

- As dori sa ma primiti ca elev si sa ajung cel mai bun karateka din regiune. Cît timp trebuie sa studiez pentru aceasta?

- Zece ani pe putin, a raspuns maestrul.

- Zece ani reprezinta mult timp pentru mine, a spus tînarul. Dar, daca voi studia de doua ori mai mult decît ceilalti elevi?

- Douazeci de ani, a replicat Maestrul.
- Douazeci de ani?! Dar daca voi practica zi si noapte cu tot efortul de care sînt în stare?
- Treizeci de ani, a raspuns Maestrul.
- Venerabile Sensei, de ce de fiecare data cînd îmi afirm dorinta de a munci mai mult, îmi spuneti ca studiul va dura mai mult?, a întreat tînarul.
- Raspunsul este simplu si clar. Cînd un ochi este fixat asupra locului unde vrei sa ajungi, nu îti mai ramîne decît un singur ochi pentru a privi drumul.

Regulile lui Confucius

Orice lucru are radacini si ramuri. Tot astfel, faptele noastre au consecinte si o parte din esential. Acela care stie ce este esentialul si care sînt consecintele, nu se îndeparteaza de adevar.

Doctrina Marelui Studiu consta în a face sa straluceasca în noi lumina tuturor virtutilor, sa reînnoiasca oamenii si sa duca destinul nostru la cea mai înalta perfectiune.

Cînd se cunoaste Scopul acesta, putem lua hotarîrea de a-l atinge.

Cînd am luat aceasta hotarîre, nu mai sîntem tulburati de îndoiala.

Cînd ne-am eliberat de îndoiala, putem sa gasim Linistea Sufletului.

Cînd posedam linistea sufletului, trebuie sa cercetam cum trebuie sa Procedam.

Cînd am cercetat cum trebuie sa procedam, putem atinge scopul, adica Perfectiunea.

Perfectiunea, Adevarata Perfectiune, este o lege a Cerului.

A cauta Perfectiunea prin Sine însusi este munca si datoria Omului.

Acela care a atins Perfectiunea se mentine fara multa staruinta pe Calea de Mijloc; el urmeaza fara efort Calea.

Acesta este înteleptul care poseda cea mai înalta Perfectiune.

Confucius (551-479 IC.)

Cele douazeci de Principii ale artei Karate Do

1. Karate începe si se sfîrseste cu salutul.
2. In Karate nu exista atac.
3. Karate-ul este onoarea si completarea unui spirit drept.
4. Cunoaste-te mai întii pe tine, pentru a-i cunoaste pe altii.
5. Tehnica interioara, mentala, este mai importanta decît tehnica fizica.
6. Este necesar sa se pastreze spiritul detasat.
7. Nesansa provine din neglijenta.
8. Efectueaza orice activitate în spiritul Karate-ului.
9. Karate Do trebuie practicat toata viata.
10. Orice problema în Karate poate fi rezolvata, daca se face referinta la exemplele din natura.
11. Karate este asemanator apei clocotite, care înceteaza sa mai fiarba, apoi se raceste, daca nu se întretine focul.
12. Sa nu încerci niciodata sa cîstigi si sa nu accepti niciodata sa pierzi.
13. Adapteaza-ti atitudinea în functie de cea a adversarului.
14. Secretul unei lupte consta în manevra între adevar si fals.
15. Gîndeste-te ca mîinile si picioarele sînt arme albe.
16. Din momentul cînd trecem pragul usii ne asteapta milioane de dusmani.

17. Inceptorii trebuie sa intre în pozitia de garda. Mai târziu, orice actiune va pleca din pozitia naturala.
18. Kata trebuie practicat corect, dar lupta martiala este altceva.
19. Nu uita sa schimbi ritmurile si tehnicile, starea de tensiune - relaxare, repede - încet, înalt si jos.
20. Sa încerci tot timpul sa inventezi.

Gighin Funakoshi

Eseu despre BUSHIDO

Bushido reprezinta modul specific de viata pentru japonezi. În lume, exista multe sisteme care cultiva multe feluri de virtuti; toate sînt bune, dar numai acei oameni care într-adevar pun în evidenta acele virtuti urmeaza calea Bushido.

Pentru a învăta care este Drumul, trebuie sa uitam ego-ul si sa ne trezim catre adevar. Sa aruncam deci iluziile, sa ne clarificam pozitia care o ocupam, între cer si pamînt, sa privim lucrurile asa cum sînt ele în realitate si sa realizam negarea eu-ului.

Exercitarea ego-ului este o greseala. Originea fiecaruia dintre noi este din aceeasi sursa si am mostenit corpul de la parintii nostrii, care, la rîndul lor, au primit viata de la parintii lor. De aceea nu are sens sa spunem "eu" sau "eu însumi", deoarece în realitate nu exista acest lucru. O mama care asteapta un copil, îl poarta aproape patruzeci de saptamîni în corpul ei, hrînindu-l cu propria ei respiratie si propriul ei sînge. Aceasta reprezinta o unire în dragoste. Astfel, atunci cînd nu exista nici un gînd pentru sine, se poate dezvolta Bushido.

Armonia este la baza cerului si a pamîntului, si Marele Drum pentru fiintele omenesti. Toate lucrurile, oriunde, sînt interdependente. Nimeni nu exista din el însusi. Datorita eforturilor tuturor fiintelor, noi supravietuim. De aceea, trebuie sa manifestam compasiune pentru tot ce are viata.

Cel mai important element din Bushido este recunostinta. Recunostinta pentru cei care ne-au dat viata si pentru cei care i-au precedat, recunostinta catre toate fintele si recunostinta pentru cele Trei Comori: Buddha, Dharma si Sangha. Bushido deriva din a Doua Comoara. Dharma este Legea Universului. Ea este nemasurat de vasta. Deoarece nu are forma si nici sfîrsit, nu poate fi înțeleasa usor. Cerul si Pamîntul nu o pot cuprinde, iar un torent de cuvinte nu o pot descrie. Pentru a înțelege Dharma uita-te la lucrurile care sînt în jurul tau si examineaza-ti inima. Nu este nevoie sa cauti în alta parte. Oamenii se închina diferitelor fiinte divine, dar în realitate, toate fiintele divine si toti Buddha sînt Unul.

Aceste moduri de a-ti manifesta recunostinta, trebuie puse în practica, în societate; aceasta este esenta Bushido-ului pe care eu îl practic. Totusi, în societatea moderna, sînt oameni carora nu le pasa de nimic, cu exceptia bunastarii lor materiale, angajîndu-se astfel în tot felul de afaceri si chiar depasind legea, pentru a merge înainte. Unii dintre cei care sînt pusi sa serveasca oamenii, deci sînt platiti de stat, asteapta sa fie ei serviti si în felul acesta nu își cîstiga, ci își fura salariile. Ce stiu toti acesti oameni despre Bushido?

Dorintele de celebritate si îmbogatire au înlocuit dorinta de iluminare. Stiinta moderna a captivat oamenii egoisti care prefera abstractiunile ei, emotiei omenesti. În timpul istoriei, Japonia a importat multe idei. Cîteva au fost bune si au devenit o parte din cultura noastra; si totusi ceea ce unii înțeleg prin asa-numitele "stiinte moderne", otravesc încet natiunea noastra.

Astazi, fiecare "revendica" drepturi: drepturi sociale, individuale, de proprietate, etc. Este imposibil sa discerni orice cu ajutorul legii, ridicata la rang de stiinta. Atîtea lucruri sunt neclare, încît distinctia între ceea ce este just si ceea ce este impropriu este estompata. Legalitatea va distruge initiativa si va înlatura compasiunea; încrederea, loialitatea, onoarea, dragostea, umilinta si alte virtuti nu vor putea fi niciodata legiferate. Numai Bushido alimenteaza aceste virtuti. Legea nu poate fi niciodata mai mult decît un artificiu; Bushido este Legea spiritului.

Trebuie sa ne uitam unii la ceilalti, indiferent de gradul de bunastare, sa distrugem dorintele egoiste, sa

stam cu curaj în fata adversarilor nostri si pe deasupra sa pastram un spirit nealterat. Acesta este Bushido.

Yamaoka Tesshu Maestru de sabie (1836-1888)

Hitotsu, reigi o omonzuru koto - Dojo Kun.

Karate Do reprezinta drumul spre respectul universal.

Salile unde se practica Artele Martiale se numesc "Dojo". Desi Dojo este acum un termen generic, el a fost folosit pentru prima data în kenjutsu (arta sabiei), cu multe secole în urma si provine din termenul budist care desemneaza „un loc pentru iluminare”.

în Dojo, antrenamentul este intensiv si sustinut, accentuându-se disciplina si respectul ca modalitati de formare a personalitatii umane.

Cuvîntul "reigi", citat în Dojo Kun, provine din eticheta si disciplina caracteristice studiului sabiei japoneze. în extensie, "reigi" semnifica deferenta si respectul pentru sala, maestru si arta în sine.

Karate Do, Kendo, Aikido, Judo etc sînt expresii ale culturii japoneze. De aceea, multe dintre aspectele specifice japoneze reflectate în aceste Arte Martiale sînt greu de înteles pentru practicantii din afara Japoniei. în orice Dojo însa, elevii, fie ca sînt sau nu japonezi, trebuie sa urmeze codul manierelor exprimate prin "reigi", care reprezinta manifestarea respectului reciproc între practicanti, la orice nivel.

O semnificatie incontestabila a studiului de sabie este reprezentata de „întîlnirea cu tine însuti", iar starea de calm mental obtinuta astfel, ajuta la rezolvarea problemelor de viata. Un practicant de Kendo, Aikido sau Karate Do nu trebuie sa uite ca, prin acceptul sau de a studia arta respectiva, el se alatura unui antrenament, care are radacinile în complexul de tehnici de lupta ale samurailor. în felul acesta, elevul respectiv este conditionat sa accepte rigorile unui astfel de antrenament, nu numai pentru sine, dar si pentru practicarea valorilor morale care sustin Artele Martiale. De aceea, Kendo sau Kenjutsu nu erau practicate decît de bushi (razboinicii japonezi). Spiritul de lupta, perseverenta, îndemînarea specifica în studiul armelor, stapînirea de sine în toate situatiile, au fost scopurile finale ale studiului de sabie.v" Maestrii de prestigiu în Artele Martiale sînt apreciati deoarece garanteaza perpetuarea si transmiterea unei

educatii prin care se cultiva un caracter integru. Astfel, un maestru de Arte Martiale va lupta permanent ca elevii

sai sa învinga frica, îndoiala, surpriza si confuzia. Prin confruntarea acestor probleme cu partenerii lor de antrena-

ment, practicantii de Arte Martiale ating clarviziunea care le permite sa se adapteze fiecărei situatii create. Numai

astfel se pot gasi solutiile pentru a depasi momentele dificile care apar în Dojo. Acest antrenament mental_este |

util si în diferite alte aspecte ale vietii.

Din aceste motive, modul de manifestare în Dojo si implicit "reigi" sînt considerate foarte importante si se ur-meaza cu strictete.

în acest context trebuie apreciat primul pincipiu al Artei Karate Do, formulat de maestrul Gighin Funakoshi: "Karate wa rei ni hajimari, rei ni owaru koto wo wasureru na."

Karate începe si se sfîrseste cu salutul.

Poarta Artelor Martiale

Cuvîntul japonez nyumonsha are o semnificatie deosebita pentru practicantii Artelor Martiale. Nyu -

scris cu aceleasi caractere ca si irimi înseamna „a intra”, mon semnifica „poarta”, iar sha se refera la o „persoana care face ceva - un practicant”. Sumînd semnificatia tuturor acestor cuvinte, nyumonsha înseamna „o persoana care intra pe poarta”.

Pentru a înțelege pe deplin „intrarea pe poarta”, trebuie sa analizam arhitectura traditionala japoneza. In Japonia, si arhitectura a fost influentata de amenintarea razboiului. Razboiul civil din Japonia a durat mai mult de doua secole, ceea ce a facut ca japonezii sa se adapteze unui mod de viata, care era în permanenta amenintat de dis-trugere.

Aceasta stare de lucruri se reflecta si în modul în care este construita o casa traditionala japoneza. Desi ea este patrata, camerele sînt dispuse înăuntru dupa o spi-rala. Acelasi plan arhitectonic se regaseste si în castelele japoneze de epoca. în castel se intra pe o poarta, dar pen-tru a se obtine accesul la camerele principale ale struc-turii, trebuia sa se parcurga un traseu circular, trecînd printr-o serie de porti, pîna cînd se ajungea în centrul constructiei. De fapt, multi dintre vizitatorii unui castel sau case din Japonia, nu aveau nevoie sa ajunga atît

de departe, deoarece pro-

blemele lor puteau fi rezol-vate în camerele de la intrare. Doar membrii familiei sau per-soanele de încredere aveau accesul catre okunoma -încaperile acuse - care erau situate în inima constructiei, în arhitectura unui castel,

un astfel de aranjament avea, de asemenea, si o importanta

strategica; o forta invadatoare ar fi fost tot timpul pusa în difi-cultate, deoarece trebuia sa ocoleasca multe colturi pentru a strapunge apararea castelului. Asaltul fortei invadatoare era astfel frînat, pentru ca, de fiecare data cînd soldatii inamici trebuiau sa treaca printr-o deschidere - poarta - erau atacati de catre cei care aparau castelul Totusi, labirinturi similare apar si în constructiile japoneze care nu erau supuse unor amenintari armate, cum ar fi templele Shinto. Altarul unui astfel de templu este întotdeauna în centrul unui complex de camere dispuse dupa o spirala, lînga care se afla constructii auxiliare. De asemenea, o casa japoneza de ceai este situata într-o gradina interioara, special construita pentru a o include. Probabil, motivul spiralei are radacini mai adînci în psihicul japonez, decît cele generate de necesitatile razboiului.

Indiferent însa de motivele unei astfel de solutii arhitecturale, ne putem da seama ca „persoana din fata portii” este cineva care are mult de lucru în fata sa. Persoana în cauza nu are acces direct la „inima” lucrurilor asupra carora își concentreaza atentia, apropiindu-se oblic de destinatia sa, parcurgînd astfel un traseu în spirala.

Acesta este motivul pentru care, daca sîntem hotarîti si seriosi în legatura cu DO - drumul - pe care tre-buie sa-l parcurgem în Artele Martiale, trebuie sa gîndim despre noi însine ca nyumonsha.

întotdeauna va exista inca o poarta in fata noastra, inca un colt de ocolit si inca ceva nou de descoperit

Loialitatea, codul etic al Artelor Martiale

în cartea "Zen în miscare", C. W. Nicol apreciaza ca "Japonezii sînt prin natura lor extrem de loiali".

Practicantii de arte martiale stiu ca unul dintre cele mai cunoscute coduri de comportament ale luptatorilor japonezi este denumit "Bushido" - drumul razboinicului. în forma sa elementara, el ne este transmis înca din perioada Yamato (400-645) si este considerat un cod nescris de comportament. Dupa multe generatii, au fost elabo-rate si reguli scrise de compor-tament care au influentat deci-siv viata samurailor. înca din acele timpuri, codul Bushido se concentra în primul rînd asupra loialitatii samuraiului fata de conducatorul sau, definind astfel statutul omului de arme si al familiei sale.

Loialitatea devenea astfel trasatura definitorie pentru un samurai. Generalul japonez Minamoto Yoritomo (1147-1199), care ulterior a devenit Sogun, a introdus respectarea loialitatii, în forma unui juramînt de credinta denumit "Kishomon", care era citit si semnat de catre samurai.

Ulterior, în scolile vechi de arte martiale din Okinawa si Japonia, instructorii cereau loialitate din partea elevilor si interziceau predarea artelor martiale respective în afara dojo. Sistemele de arte martiale de

atunci erau total diferite de cele care se practica astazi, deoarece orice tehnica martiala era valabila numai daca îsi dovedise eficacitatea pe câmpul de lupta. Doar pastrarea tehnicilor de lupta secrete, putea sa asigure supravetuirea.

În afara de acest aspect, disciplinele martiale clasice -Koryu - erau influentate puternic de traditia religioasa, budista sau Shinto. Fiecare traditie martiala era legata de un templu sau de un altar, si implicit de patronul sau zei-tatea corespunzatoare, care proteja scoala respectiva si pe practicantii ei. Astfel, în multe Koryu au fost introduse juramintele de sânge, Keppan, care erau angajamentele prin care se cerea admiterea la o scoala de arte martiale. Aceste angajamente trebuiau scrise si semnate cu sângele viitorului practicant de arte martiale.

Deși codul Bushido nu mai exista astazi în sensul oficial, iar angajamentele de loialitate au doar o tenta simbolica si traditionala, spiritul lor a fost pastrat. De exemplu, în "Fundamentele politicii noastre nationale" (Kokutai no Hongi), publicata în anul 1937 de catre Ministerul Japonez al Educatiei, sînt scoase în evidenta urmatoarele:

"Un luptator trebuie în timpuri normale sa încurajeze respectul fata de divinitati si predecesorii sai - pastrînd astfel traditia sa familiala, sa se antreneze pentru a fi gata sa faca fata tuturor situatiilor de criza, sa se îmbrace cu înțelepciune, bunacuvinta si valoare, sa înțeleaga semnificatia milei, sa lupte pentru a fi sen-sibil la fragilitatea naturii".

Maestrul Gighin Funakoshi a exprimat loialitatea în Arta Karate Do prin Dojo Kun, regulile Dojo, care trebuie sa caracterizeze un karateka: lupta pentru perfectionarea caracterului, apararea Adevarului, cresterea volumului de efort, onorarea principiilor etichetei, învatarea controlului de sine.

Edificata si practicata pe parcursul unei civilizatii milenare, cultivata si pusa în evidenta de catre cele mai reprezentative valori ale culturii japoneze, loialitatea exprima codul etic al artelor martiale.

OSSS!

Cuvîntul "Oss" este de origine japoneza si a fost folosit pentru prima oara de catre elevii Scolii Navale Japoneze.

Acest cuvînt este extrem de vehiculat în lumea Karate-ului, înteles si schimbat de catre practiciantii diferitelor nationalitati, nu numai în situatia salutului zilnic, dar si pentru a înlocui expresii cum ar fi "multumesc", "încîntat", "la revedere", "am auzit" si "am înteles".

El trebuie pronuntat din partea de jos a abdomenului si însoțit de de un salut adecvat, care denota respect, simpatie si încredere fata de cel de lînga tine.

"Oss", în transcriere fonetica, se scrie cu doua ideograme: osu = a împinge, shinobu = a suferi.

Prima ideograma, osu, semnificînd "a împinge", simbolizeaza spiritul combativ, importanta efortului, depasirea tuturor obstacolelor pentru a le înlatura si a avansa cu o atitudine pozitiva imuabila.

A doua ideograma, shinobu semnificînd "a suferi", exprima curajul si spiritul perseverentei, rezistenta la depresiune, suportarea durerii fara a renunta la scopul propus, pastrînd în acelasi timp un moral ridicat. Tineretea este caracterizata de aceste calitati fizice si morale pentru a face fata tuturor experientelor de viata. În acelasi timp, aceste calitati sînt mentinute si dezvoltate numai printr-un efort zilnic si permanent.

"Talentul nu înseamna nimic fara munca", se spune adeseori.

Cuvîntul cheie pentru a aminti aceasta maxima tinerilor în scopul de a-i determina sa fie hotarîti este, dupa parerea mea, "Oss", asa cum a fost folosit pentru prima oara de catre elevii Scolii Navale Japoneze. Cuvîntul "Oss" nu trebuie folosit oricum.

Din acest moment, reexaminati-va atitudinea, pozitia, starea de spirit, modul de pronuntare si armonia dintre acestea; bustul se înclina pastrînd trunchiul drept, barbia este retrasa în timp ce se pronunta cuvîntul.

Miscarea, respiratia si maniera de a pronunta astfel efectuate, contribuie la umplerea partii de jos a abdomenului (Tanden) cu K/si forta.

Daca ne referim la la principiile AUN (a-u-n), o metoda de respiratie pentru a armoniza Fiinta cu Universul, aceasta înseamna "Cer si Pamînt", "Yin si Yang" (Inyo), care sînt elemente contrare (negativ si pozitiv) ce compun Universul nostru.

Shihan Hirokazu Kanazawa, 9 Dan

V.- F.A.Q.

Intrebare: Ce este karate-do?

Raspuns: Karate este intelesul fara arme al auto-aparari, care consta in tehnici de blocare, indepartare un atac si lovire.

Intrebare: Ce inseamna "karate-do"?

Raspuns: Cuvantul "Karate" este alcatuit din cuvinte japoneze: "kara" si "te". "Kara" inseamna "gol" si "te" inseamna "mana". "Do" inseamna "cale". Deci Karate-Do inseamna "calea mainii goale"

Intrebare: De unde vine numele stilului "Shotokan"?

Raspuns: Funakoshi era profesor si poet, iar in viata literara si-a ales pseudonimul SHOTO, insemnand literal "valuri de pin". Mai tarziu, Maestrul Funakoshi a explicat cum vantul care adia printre "valurile de pini" de pe Muntele Torao i-a adus multa inspiratie. In 1936 Maestrul a deschis un dojo in Tokyo. Acesta a fost numit SHOTOKAN de catre studentii sai, iar acest nume a devenit popular si in cativa ani, odata cu popularizarea stilului practicat de Shoto in scoala sa, numele scolii s-a extins si asupra stilului. Numele SHOTOKAN s-a format de la Sho (pin), To (val) si Kan (casa ori scoala).

Intrebare: Este Shotokan-ul un stil, unul bine definit, fara legatura cu altceva?

Raspuns: Raspunsul a venit chiar de la Maestrul "Shoto". Intr-unul dintre antrenamente, unul dintre studentii sai a spus ca el practica stilul Shoto Ryu. Auzind acesta Funakoshi s-a infuriat si i-a spus TU PRACTICI KARATE SI NUMAI KARATE. KARATEUL ESTE NUMAI UNUL.